

ΑΡΙΘΜΟΣ (6)

AYNARÖZ

ZİYARETÇİLERİN ŞAHİTLİKLERİ

RAHİP PAİSİÖS AYNARÖZ KEŞİŞİ 1924-1994

“İhtiyacın olduğunda, bana mektup yolla, ben sana telgraf yollayacağım!”. Allah'ın emirlerini yerine getirmek şartıyla, vefatından sonra da manevî evlâtlarına yardım edeceğini söyledi.

“Aküpunktür, sinirleri bozar”

Bir zamanlar, aküpunktür hakkında kendisi sorulduğunda, bölgesel sinir merkezlerini bloke ettiği için, aküpunktürün iyi bir şey olmadığını söyledi. Analjezi yapıyor, fakat sinirleri de bozuyor. Rahibin oldukça tıp bilgileri vardı ve de tıbbı destekliyordu. Ancak, tabiî yaşam taraftarıydı. O zaman anlayamadığım, fakat bir kısmını sonradan anladığım, birçok şey bana söylüyordu.

“Herkes Cennete gitsin, kimse Cehenneme gitmesin!”

Bir zamanlar, onun hücreesinde, hayatın anlamının ne olduğunu düşünüyordum. “Canımızı kurtaralım mı acaba?” Arkamdan elleri göğsünde bağlı olarak geldi ve yavaşça bana dedi: “Herkes Cennete gitsin, kimse Cehenneme gitmesin!”

Rahip, Kapadokya'yı çok seviyordu. Bazı Pederler yanında, bilhassa, Aziz Arsenios'a çok saygı duyuyordu. Özellikle de ruhanîliğe saygı duyuyordu. İkiz iki din adamı için "Çift lütuf!", dedi. Daha çok, keşişliğin önemini vurguluyordu. Birinin, evli veya keşiş olması, çağrıya bağlıdır. Bazılarının evli olma, bazılarının keşiş olma ve bazılarının da her iki olanağı vardır (bunlar seçim yapabilirler).

Bir defasında, şaka yaparak, beni kucağına alıp sıktı ve dedi: "Senden nefret ediyorum, be, senden nefret ediyorum!". Ona acayip bir baktım. "Baksana inandı da! İsa Mesih'in «nefretiyle» senden nefret ediyorum! Maymun anne, aşırı sevgisinden dolayı yavru maymunu sıkıyor ve onu boğuyor".

Tanrı vergisi bir basiretle, hiç tanımadığı insanlarla alâkalı, nitekim, vefat etmiş olan dede ve ninem hakkında, somut şeyler söylüyordu. Birçok insanı, ilk defa gördüğü halde, kendi adlarıyla çağırarak kabul ediyordu.

Özellikle devamlı olan ibadetin önemini vurguluyordu. Günah çıkaran papazımıza da itaatin altını çiziyordu. Birçok çocuğu, sadece günah çıkaran papazları olma tavsiyesiyle uğurluyordu.

Çocuk terbiyesinde, bağışlama ve bilgeliğin ödül sözleri

Çocuklar için diyordu ki: "Baskıya hayır, onları çokça sıkmayınız". Küçük ağaçlarla olan misali tekrarlıyordu. "Küçük ağacın yaralanmaması için, onu kazığa bir paçavra veya bir pamuk ipiyle dikkatli bağlarız. Büyümede zorluk çekmemesi için biraz da boşluk bırakırız. Böylece çocuklara da, küçük oldukları müddetçe, yavaşlıkla ve tatlılıkla davranınız". Diyordu ki, onları yanımızda sevgiyle turalım. Gizemli hayatı, Rahip ne demek, günah çıkarmak ne demek, bunları onlara öğretelim. "Öbür gün, büyüdükleri zaman, küçüklüğünde aldıkları boşa gitmeyecektir". Çalar saat örneğini de söylüyordu. "Onu kurarken sonuna kadar zorlamayın, zembereği kırılabilir. Çocuklarla da böyle olunuz. Baktınız ki zorlanıyorlar, siz sıkmayı gevşetiniz". Kendisine, daha büyük çocukların kaçıp bazı şeyler yaptıklarını söylediklerinde, o diyordu ki: "Üzülmeyiniz. Bu, çamurdur. Bu, derin bir zarar veremez. Çünkü, içinden sülüğenle boyanmıştır. Paslanmaz. Bir gün çamur yıkanacak, kaçacak ve pas da kalmayacak".

Vefat etmiş olanlara karşı Hıristiyanların görevleri

Kim olurlarsa olsunlar, çocuklardan, ana babaya karşı büyük bir saygı istiyordu. Hele bunlar vefat etmişlerse, çok dua etmemizi istiyordu. Nitekim, bütün ölümler için de istiyordu. Diyordu ki: "Dua ile bir «portakal suyu, bir

meyve suyu», onlara ikram ediyorsunuz”. Bunu vurguluyordu. “Duanızın bir kısmını ölümlere ayırınız. Ölümler hiçbir şey yapamazlar. Diriler yaparlar”. Ölmüş olanlar için, çokça sadaka vermemiz gerek diye inanıyordu. Diyordu ki: “Birileri için sadaka verirken, kim için bunu yaptığınızı söylemeniz lâzımdır. Diğeri onu alsın ve, «Allah rahmet eylesin» mi desin? Öbürü, kalbiyle bunu derse, Allah onu sayar”. Ve dahi, ölümler için diyordu: “Kiliseye ekmek götürünüz, yani kutsanmış ekmek, ölünün adını da veriniz, duada onun adı, papaz tarafından anılsın diye”.

Ayrıca, anısına dua ve teslis duaları da yapasınız. Teslis duası sade ve dinsel tören yapmadan olursa, bu onun en azıdır. Birine en çok yapabileceğimiz şey, kırk kere duada onun adını zikretmektir. İyi olan, buna bir de sadaka verilmesidir.

Rahibin, kürtaj sonucu alınan ceninlerle ilgili müthiş rüyası

Kürtajla “giden” küçük çocuklar için canı yanıyordu. Günün birinde bir rüya görmüştü. Bir ova görmüştü. Bir tarafta koca ekin tarlaları ve içlerinden meleklerin okuduğu ilâhîler işitiliyordu. Diğeri tarafta ise, uçurum ve uçurumdan boğuk sesler, kuvvetli ses ve çocuk sesleri geliyorlardı. Orada, kurtulmak için hiçbir şey yapamadan, kürtajla öldürülen çocuklardı. Bu rüyadan sonra, diyordu: “Dikkat edin ve dua edin. Daha iyisi, bir anne çocuğunu doğurup onu vaftiz etmesi ve sonra da öldürmesi olacaktı. Doğumdan önce onu öldürmesi değil”.

Rahip, aziz meleğini görüyor

Başka bir zaman da bana, meleğini gördüğünü söyledi. Dedecik, orada hücresinde otururken, belden yukarı göründü ve çok da yakışıklı idi. Onu görür ve gülümsüyordu.

Rahip, şeytanı gördü

Bir defasında, bütün insanlara, bütün mevcudata, hatta şeytana bile, Allah’ın merhamet etmesi için dua ediyordu. Geriye döndüğünde, şeytanın ona dilini çıkardığını ve onunla alay ettiğini gördü.

Rahibimden şunları işitmişimdir: Dedecik, Stavronikitas manastırının Timios Stavros hücresinde olduğu bir anda, şeytanı gördü. O, hücrenin dışında oturan, Arap gibi, büyük boyutlu bir devdi. Tabii, dedecik korkmadı.

İstavroz çıkardı ve oda pat diye kayboluverdi. Sonra da dedecik diyordu ki: İnsanlar, Şeytanın ne kadar pis ve ne kadar iğrenç olduğunu bir bilseler, herkes ondan yüz evirecekti.

İçine Őeytan girmiŐ bir kadına uzak mesafeden tedavi

Bir başka seferinde, Metamorfoosi Halkidikis'teki İoannu tu Prodromu Manastırında, bağırıp çağıran bir hanım vardı. Rahibim yanına gidip aziz naaŐla ona istavroz çıkardı. "Kasap kaç", "ellerinden kan akıyor", diye bağırıyordu. Dinsel Tören henüz bitmiŐti.

Rahibin uzun süre a kalabilme yeteneği

Dedecik, uzun zaman içerisinde hiçbir Şey yemeden olabiliyordu. Haftalar geçer ve Perhiz (Paskalyadan önceki kırk günlük oruç) geliyordu. O hiçbir Şey yemiyordu. (Megas Paisios'ta olduğu gibi), onda da uzun süre a kalma yeteneği olması gerek. Bunu, büyük özveri ve insanüstü çalıŐmasıyla kazandı.

Rahibin bütün gece süren ibadetleri

Geceleri ayakta dururdu. Hücresindeki elbise askısını gördüm. Tavana bağlı bir ip vardı. Ayakta durmaktan yere düŐmemesi için, ondan tutulup dua ediyordu. Bedenine sıkıntı veriyordu. Kan ayaklarına iniyordu. Saatlerce ayakta kalıyordu. AkŐam olur olmaz ibadete baŐlar ve sabah güneşin çıkmasına yakın da bitiriyordu. Biraz sonra ziyaretler... baŐlıyorlardı. Bütün gün onu meşgul ediyorlardı. Gece, bunlar ve bütün insanlar için dua ediyordu.

Onu tanıdığımdan itibaren hasta olsa gerek. Bunu ne söyler, ne de gösteriyordu. Sık sık baş ağrıları vardı. Çok kere başına bir yakı koyar ve üstüne de görünmesin diye külâhını giyerdi. Çok acı eker ve hiç mırıldanmadan bu acıya katlanıyordu.

Keşiş, baş ağrısı nimetini kaybettiğini, Rahip söyledi

Bir zamanlar, Rahiple beraber Kafsokalivya'dan geçip oradan kutsama, bir keŐiŐten Aziz Maksimos Kafsokalivitis'ten bir küçük odun parçası aldık.

Keşiş bize dedi: “Eğer sizin baş ağrılarınız varsa, az miktarda bir suya koyup içebilirsiniz”. İkimiz de birer küçük parçacık aldık. Rahibimin baş ağrıları vardı, onu suya koydu, içti ve baş ağrıları geçti. Dedeciğe gittiğimizde, ona bunu söyledi. Dedecik ona dedi: “Bre mübarek papa...”, “Allah sana - baş ağrısını - bir nimet olarak vermişti ve sen onu kaybettin. Şimdi baş ağrısı nimeti gitti!”. Bunu ben duymadım, ancak Rahip bana bunu sonradan ifşa etti.

Hastalar lehine Rahibin kendini adaması

Dedecik, bütün hastalıkları bir nimet olarak görüyordu. Kendinden başka herkesin iyileşmesi için dua eder ve onları duasıyla iyileştirirdi. Ve de sadece iyileşmesini istememek değil, başkalarının da hastalıklarını üzerine alıyordu. Çok defa onu şöyle derken işittik: “Allah’ım, bana filanca beyin, filanca hanımın hastalığını ver...”.

Kanserli hastanın tedavisi

Bir defasında, Thessaloniki’den tanıdık biriyle dedeciğe gitmiştim. Hanımı kanser hastasıydı. Kemoterapi yapmış ve saçları dökülmüştü. Dedecik ona “Korkma”, “Hanımına hiçbir şey olmayacak”, demişti. O da “Eh, nasıl ki?”, diyordu. “Doktorlar dediler ki...”. Dedecik tekrarlıyordu ve derdi: “Senin hanımına hiçbir şey olmayacak”. “İşte şu istavrozu da al”. Kendisinin yapmış olduğu basma istavrozlardan bir tanesini, hanımı taşıyın diye verdi. Gerçekten de, bayan Theopula’ya - adı öyleydi - hiçbir şey olmadı. Çocuk yaptı, torunları oldu ve yaşamağa devam ediyor.

Son zamanlarda, dedecik çok acı çekiyordu. Doktorların raporlarına göre, bağırsaklarında ağrısı ve devamlı koliği olsa gerek. Üstüne de, eskiden var olan baş ağrısı. Bir defasında başı ağrıyordu. Diyordu benim Rahibime: “Eh, papaz ... , başın ağrıması iyi bir şey”. Çok seyrek olarak, başı ağrıyordu. Otuz beş seneden beri Rahibim onu tanıyordu ve devamlı da başı ağrıyordu. Bağırsaklarındaki kanser ilerleyip kanamalar başlayınca, bir seferinde bana dedi: “Her çeyrekte tuvalete gidiyor ve bir bardak kan çıkarıyorum”. Hiç mırıldanmadan bunları söyler ve sonra da gülerdi.

Ciddî hastalık durumlarında, Rahibin talimatları

“Derhal, hasta da yakınları da, hepiniz, duaya başlamalısınız. Dua yapmaları için, bütün rahiplere ilân etmelisiniz. Çok ibadet. Kalbî ibadet.

Problemi Allah'a havale etmeliyiz. Oradan öte, Allah onun icabına bakacaktır. O zaman, ne olursa, hasta ister iyi olsun, ister "ölsün", bu Allah'ın isteği dahilinde olacaktır. Fakat, biz dua yapmazsak, işte o zaman, hastalık tabii kanunlara göre gelişecektir. Kanser hastalığının tabii gelişimi, birkaç ayda ölümün meydana gelmesidir. Ancak, biz dua edersek, işte o vakit, Allah müdahale edecek ve ruhunun çıkarına göre, hasta ya iyi olacak, ya da, onu Allah yanına alacaktır. Onun için, dua ederken, eğer hasta iyi olmazsa, sonucu için canımızın sıkılmaması gerek, çünkü bu, Allah'ın arzusuna göre demektir. Fakat, dua etmediğimiz takdirde, Allah kenara çekilir (o vakit, birinin geçmesine izin verirken yaptığımız hareketi yaptı ve kenara çekildi) ve kendi başlarına tabii kanunların faaliyete geçmelerine izin verir".

Aynaroz, asırlardan beri, Meryem anamızın bahçesi olan Ortodoks Kilisesinin geleneklerini saf bir şekilde koruyor. Aynaroz'un bu canlı geleneği, o kadar dinamik ve hayata döndürücüdür ki, gelen ziyaretçilerin ruhlarını yeniden biçimlendirir ve etkiler. Aynaroz, Ortodoks Kilisemizde var olan hayatı ifade eder. O öyle bir yerdir ki, orada, manastırlarda, keşiş kulübelerinde ve ıssız hücrelerde fazilet staj yapıyor. Orada İncil'e göre hayat yaşanıyor, ki o da geleneğimizin özüdür. Orası öyle bir yerdir ki, akıl, teori ve uygulama alanında, temizleniyor, aydınlanıyor ve mükemmelleşiyor.

Birçok Aynaroz keşişi, manevî hayatın bu üç safhasından da geçip, kalplerini temizlemeğe muvaffak olduktan sonra, aydınlandılar ve Aziz Allah'la irtibat kurmayı başardılar. İlâhî aydınlanmayla Allah'ın lütfunun organları halini de alınca, Allah'a iman edenleri yönlendirmek için konuşmanın da zamanı geldi demektir. Böyle bir sima da Rahip Paisios'tu. O, saf bir Aynaroz keşişi olup, münzevî geleneğini sürdüren, Aynaroz hayatının temsilcisi ve genel anlamda, Ortodoks Kilisesinin temiz bir evlâdı idi.

Çağdaş Aynaroz keşiş simalarından birçok peder, çeşitli Tanrı vergilerine sahiptiler. Kutsal Ruh, büyük bir zenginlik ve Tanrı vergilerinin dağıtıcısıdır. Ancak, her insan da, değişik ve eşsiz bir şahsiyettir. Çünkü, Aziz Allah'ın bilgeliği ve inayetiyle, çeşitli yetenek ve hediyeler alıyor, ki onları geliştirmek ve artırmak lâzımdır. Her insanın özelliğine, bir bakıma saygı göstererek, Kutsal Ruh, var olan imkânları oranında ona belirli yetenekler verir. Böylece de, Allah'ın lütfunun yardımıyla mücadele vermekle, kendisine verilen yetenekleri geliştirir ve artırır. Bununla da, Ortodoks Kilisemizin cemaati içinde bir özellik kazanmış olur.

Böylece, Rahip Paisios'un da kendine has bir özelliği ve cazibesi vardı. Âcizane olarak demek isterim ki, onu ayıran şey, düşünceler hakkındaki öğretimidir. Düşüncelerin düzenleyicisiydi. Ziyaretçilerin düşüncelerini düzene koyan ve onların ruhlarını sakinleştiren bir öğretmendi. Onun öğretimi şuydu: "Düşünceleriniz iyidir". Bir ruhun düşüncelerini düzene sokmaktan daha büyük bir yardım yoktur.

Onun kulübeciği, açık hava üniversitesi haline gelmişti. Daire şeklinde konulmuş olan kütükler de, şahane bir amfi oluşturmuşlardı. Onun hücresi, Panaguda, evrensel bir kutsal yer halini aldı. Çünkü, dünyanın her yerinden

ona gelen, onun duasını isteyen ve onun tavsiyelerini almağa gelen insanlar vardı. Bulvar olan patika, bunun şahididir. Kulübesinin dışında bol su akıyor ve “Yiyiniz, bolluk vardır” komutuyla tatlılar takdim ediliyor. Onun hayır duası ve kutsamasına nail olalım.

İnsanların ruhlarına huzur vermek için Meryem ananın hayır duasını almıştı. Çağdaş hayatın problemlerinden ıstırap çekmiş olan her susamış yolcunun susuzluğunu gideren tükenmez bir kaynaktı. Bütün öğretiminin yazılı olduğu kitaplarını bize bıraktı, ki o, mücadele eden her Hıristiyan'ın sorularına cevap verecek mahiyettedir.

Çıplak keşişlerle ilgili

Bir defasında, Aynaroz dağının tepesinde, çıplak olarak kalan keşişler hakkında bir şey bilip bilmediğini Rahip Paisios'a sordum. Bana cevap verdi: “Eskiden, bu çıplak keşişler hakkında, birçok vakalar biliyorduk. Ancak bugün, birilerinin onları gördüğüne dair, uzun zamandan beri bir şey duymamışızdır. Ben Agia Anna'da bulunduğum zamanlarda, yürüdüğüm patikada çıplak bir keşişe rastladım. Komünyon almak için, boynunda asılı olan küçük bir metal kutu içinde kutsanmış ekmeği vardı. Ben ona konuşmaya yetişmeden, o bana dedi: “Sen yolu şaşırıydın. Gitmek istediğin yere varabilmek için, bu yolu tutacaksın”. Bu aziz kişinin görüntüsünden şaşakaldım. Onun hayır duasını aldım ve yoluma devam ettim. Rahip, “Şimdi sana başka bir vakayı anlatacağım”, dedi. Günün birinde, kütüklerin olduğu yerde oturur ve ziyaretçilerle konuşurdum. O saatte de, keşişin biri geldi. Benim sözümü kesmemek ve insanlar tarafından görünmemek için de, yokuş aşağı olan yere oturdu ve beklemeğe başladı. İnsanlar kaçtıklarında ve kendi başıma kaldığım zaman, yanıma geldi, birbirimizi kucakladık ve öpüştük. Yüzünün parladığını ve bu rahibin erdemli olduğunu anladım. O vakit bana dedi: “Paisios Rahibim, çok açım. Mağaralarda dolaşıyor ve sadece ibadetle meşgulüm. Başka hiçbir şey yapmıyorum. Bazı bazı manastıra gider, biraz ekmek ve biraz yemek alırım. Ama şimdi açım. Çok gündün beri yemedim ve rica ederim, bana yemek için bir şey ver”. O saate, öteberi, ne varsa ona hazırladım. Yemeğini bitirdiğinde, onun hayatı hakkında konuştuk ve anladım ki, zihnî ibadette çok ileri biriydi. Sonra da Rahip Paisios, sonuç olarak şunları dedi: “Meçhul bazı keşişler vardır. Onları kimse tanımıyor. Bazı bazı görünür, herhangi bir iş yaparlar, biraz ekmek alırlar ve sonra da yine mağaralarda kaybolurlar. Bu gizli keşişler bu yolla mücadele ediyorlar, hani gözlerimle gördüğüm bunun gibi”.

Mantıksız doğa için Rahibin aşırı hassas ve şefkatli sevgisi

Büyük acıyla Rahip diyordu: “Bak şimdi, hiçbir ihtiyacımız olmadığı halde, şöylesine hobi için, av silâhlarını alıp, kuş ve başka hayvanları öldürmeğe gidiyoruz. Düşününüz bir kere, yuvalarındaki küçük yavrularını beslemek için, o zavallı hayvancık çıkıyor, tavşan veya tilki, biz de onları öldürüyor veya yaralıyoruz. Ne zaman dönecek diye, zavallı yavrular da yuvada annelerini bekliyorlar. Anne de yaralanırsa, hiçbir şey toplamağa yetişemedi, yaralı olduğu gibi yuvasına koşar. Yavrular da üzerine düşüyorlar. Anne ise, mermilerden yaralı bir halde ağrısıyla uğraşır. Önce neye baksın ki?” Rahip bunları söyler, çünkü yüreği acı çekiyor ve bütün doğa için, her acı çeken varlığa olan sevgisinden dolayı kalbi yanıyor. Bu acıyı da, kesintisiz bir ibadet yaptı.

Azizler, alçakgönüllülüklerinden dolayı bütün insanların günahlarını üzerlerine alırlar

Kendisini, herkesten daha günahkâr ve daha kötü sayıyordu. Bu, azizlerin gururlarını kırmasıdır. Ciddî günahları olmadığı halde, diğer insanların günahlarını üzerlerine alır ve bütün evreni yenileştiriyorlar. Dünyada meydana gelen her kötülük, her kötü gidiş ve her haksızlık için kendilerini sorumlu tutarlar. Bu alçakgönüllülük ve bu sevgi, Ortodoksluğun dışında olamaz. Diğer dinler ve Hıristiyan mezheplerinde - itiraflar - hasta bir manevî hayat vardır. Ki o, insanı içten tedavi edemez, Dinsel Sırların lütfu ve ihtiraslara karşı münzevî terbiyesi olmadan da insanı iyileştiremez.

Rahip Paisios'un başına gelenler, Ortodoks Kilisesinin tedavi yolunda doğru yürümek isteyen her insanın başına gelebilir. Uygun bir manevî kılavuz – doktor bulduğu zaman, itaatiyle ona sevk edilir, ihtiraslarından temizlenmesine ve devamında da Kutsal Ruhun bağışlamasının aydınlanmasına da götürülür.

Rahip, saf Ortodoks Geleneğinin öğretmeni ve devam ettiricisi

Rahip Paisios, saf Ortodoks Geleneğinin bir devam ettiricisi olarak, aynen Kapadokya'lı manevi pederi Aziz Arsenios gibi o da Aynaroz'da, günahtan arınma, aydınlanma ve ilâhlaşma geleneğinde yaşıyordu. Kutsal kitaplar olan (to Psaltiri, to Oktoihî, ta Minea, to Orologio, i Viyi ton Agion, ta Paterika kimena, to Gerontiko, o Evergetinos vb.), ki bunlar kilise ibadet ve ayin hayatının kalbini teşkil ederler. Rahip bunlarla büyümüş ve bunları

tavsiye ederdi. Bütün Ortodoks Teolojisi, ahlâkî düşüşü yüzünden insan aklının karanlıklara saplanması sonucu meydana gelen insan ruhunun hastalığını tarif etmek ve bu hastalığın tedavi biçimiyle uğraşır. Yani, Allah'ın kurulmamış lütfuyla insanın aklı nasıl arınır ve aydınlanabilir.

Ortodoks Teolojisinin tek tedavi metodu

Ortodoksluk, sade, somut, bilinen ve kesin bir usulle insanı, her insanı tedavi eder. İnsanın tedavi olması için de, aydın olması gerekmez. Yeter ki, tedavi olmuş, yani aydınlanmış olan manevi bir kılavuza-doktora itaat etsin. Sade, kesin ve 2000 yıldan beri kilise geleneğimizde var olan bu tedavi metodunu Rahip Paisios, her ona yaklaşıpna büyük bir başarı ile uyguluyordu. Çünkü o, gerçekten lütuflu biri olarak ruhların doktoruydu. Günümüzde, Rahip ve onun gibileriyle tanışmamız ve onun öğrenciliğini yapmakla, bize gücü, canlılığı, devamı ve kilisemiz tedavi metodunun sonuç alıcılığını hemen şimdi yaşamamıza imkân verdi. İnananlar gelsinler...

Onun şahsiyeti, hayatı ve bütün davranışı, - manevi içeriği olmayan çağımızda - Ortodoks Kilisesi tedavi imkânı ve aziz gücünün sarsılmaz kesinliği, bize bırakılan asırlar boyu sürecek bir örnektir.

Rahip, bütün büyük münzevî Pederlerin hayatlarını özetledi

Rahip Paisios, Allah'ın lütfunu içinde taşıyan bütün çöl münzevî aziz Pederlerinin (Antonios o Megas, Paisios o Megas ve daha başka) özetiydi. Bunun yanında da, münzevî hayatlarının devam ettiricisi ve erdemlerinin mirasçısıydı. O sadece, maalesef çağımız bugün hepimizi istediği gibi, tipik olarak nazik ve düşünsel alanda kültürlü biri olmakla kalmıyordu. Tam tersine, onun yüzünde insanın "tıpa tıp" Allah'a benzer bir şekilde yaratıldığının tamamen gerçek olduğunu hissederdin.

İsa Mesih'in duası için

Her ne yapıyorsak ve uyanık iken, İsa Mesih'in duasını içimizden devamlı okumamızı isterdi. Böylece işlerimiz iyi yolda olacaklar. Başkalarıyla konuşmazken de o duayı okumamız gerek.

Küçük çocuğun harika kurtuluşu

Aynaroz'a gelen ve duayı okuyan şoförün biri bir köyden geçti. Virajın birinde bir çocuk önüne çıkıverdi. Araba, çocuğa hiçbir şey olmadan, onun üzerinden geçti! Ona hiç dokunmadı bile. Durup indi, baktı ve ne görsün? Çocukta hiçbir şey yoktu. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. İsa Mesih onu dua ile korumuştur.

Tavizcilik gerekli bir şey

Bununla ilgili Rahip diyordu ki: İbadet etmediğimizden ve de maneviyatımız olmadığı için, öyle bir zaman gelecek ki, insanlar hiç istemedikleri ve anlamadıkları halde, arabalar çarpışacak ve insanlar yaralanacaklardır. Bunu önleyemeyeceklerdir. Bugünün insanlarını şuna benzeterek diyordu ki: Bugünün insanları, hızını ahşap bir barajın kestiği bir nehre benzer. Ancak, bugün var olan ve kötülüğü önleyen bu baraj, günahkârlığımız ve ahlâkî düşüşümüzden dolayı yıkılacak, günahın hızı onu alıp götürecektir ve kendi kendimizi yok edeceğiz.

Bize diyordu: "İki kişi bir kirişi yüklenip bir kapıdan onu geçirmek istediklerinde, birinin geri yapıp diğerine yol vermesi lâzımdır. Başka türlü, o kirişi içeri sokamazlar. İşte böyle, insanlar da taviz vermeleri ve geri yapmaları gerek. İsteklerine engel olmaları lâzım. Başka türlü, duvarın üstüne çarpacaklardır. Çatışan iki kişiden biri geri adım attığında, diğeri ne kadar kötü kişi olursa olsun, problem halledilecek ve çatışma fırtınası da geçmiş olacaktır. Ve dahi şu örneği söyledi: "İki sert taşımız olup onları birbirleriyle vurursak, onlar ateş kıvılcımı çıkaracaklar. Fakat, biri sert ve diğeri de yumuşak olursa, işte o vakit kıvılcım çıkmayacaktır. Böylece, iki kişi kavgaya gittiklerinde ve bunlardan biri yumuşayıp geri adım atarsa, o zaman kavga çıkmaz. Ancak, ikisi de sertleşirlerse, işte o vakit ateş çıkacaktır".

Ona, kovaladığım ve çatıştığım Yahova yalancı şahitleri için diyordum: "Eh" diyordu bana, "Thanas, gayret et ve fanilalarını değiştir. Çünkü, bunlarla hiç kimse anlaşamaz. Onlar seni sadece karıştıracak ve seni terletecekler..." Bunlarla her karşılaşmamdan evvel, Rahibin duasını yardıma çağırıyorum. Bunlar, köşeleri ve meydanları dolaşıyorlar ve böylece de onlarla baş etmeye muvaffak oluyorum. Onları çiğnemek için bazı epikeremlerim var. İnsanlar arasında hakarete uğrarlar ve biri diğerini çekip kaçıyorlar.

Başkalarına hizmet edebilmek için kendini önemsemezdi

1962'den beri, Allah'ın lütfu ve Meryem anamızın duasıyla, Aynaroz'u ziyaret ediyorum. Senede iki defa, bir Meryem anaya çocuk doğuracağına müjdelendiği günde ve bir de Kutsal Haç gününde orasını ziyaret ederim. Allah'ın yardımıyla, birçok insanın yaptığı gibi, ben de gidip Rahibi görürdüm. Her defasında, insanlara tatlı ve su ikram ederdi. Çok kere başı bağlı idi. Birçok ayartma ve hastalığı vardı. Ne yapıp yapıp, kendine hiç önem vermeden insanlara hizmette bulunurdu. Bana karşı olan cesaretinden ötürü, çok defa bana diyordu: "Çabuk kaç, yapamam, kiliseye gidip ... telefon açmam gerek!" İnsanların istekleri karşısında, dua yapması için acele ediyordu.

Thessaloniki'nin Suroti kasabasındaki manastırda, hanımımı bazı bazı görüyordu. Onu tanıyordu. Aynaroz'daki hücrelerinde düğümlü tespih yaparken onu bazen gördüğüm vakit, ne kadarını yaptıysa, ipin yumağını ve ağaçtan yapılmış olan iğneyi, hanımım devamını yapsın diye, onu bana verirdi. Şunun altını çiziyordu ve diyordu ki: "Bu frekansı kaybetmeyin. Bu duanın frekansında hep iletişimde olunuz ve kırdan kalmayacaksınız. Ben de sizin için aynı frekansta dua edeceğim.

Çocukların hamisi

Küçük bir çocuk, bisikletini sürdüğü anda, büyük bir kamyonun önünde kendisini buldu. Kamyon, çocuğa çarptı ve onu tamamen ezecekti, ancak, rahibin biri o kamyonun tekerleklerinden çocuğu çekti ve onu kurtardı. Çocuk o rahibi görmüş, fakat kim olduğunu bilmiyordu. Çocuk eve gittiğinde, başından geçen olayı babasına anlattı ve Aynaroz'a giderek o rahibi bulup kendisine teşekkür etmeğe karar verdiler. Manastırları ve hücreleri gezerlerken, Rahip Paisios'a da vardılar. Küçük çocuk onu derhal tanıdı ve onun hayır duasını aldı.

Hasta kadının tedavisi

Acı çeken bir zat, kendisini meşgul eden problemini anlatmak için, Rahibi ziyaret etti. Rahip çok yorgun ve de çok insanı olduğu için, onunla konuşacak gibi görünmüyordu.

- Rahibim, hanımım çok hasta, seninle konuşmak istiyorum.
- Bre mübarek, git buradan, Allah aşkına.

Rahibim, bazı Pazar günleri, az miktarda var olan tarlalarım da çalışıyorum. Ancak, düşüncelerim beni rahatsız ettiklerinden, ne yapmam gerektiğini öğrenmek için sizin tavsiyenizi almağa geldim. Bunu bay S... dedi.

Rahip de:

- Orada ötede, Pazar günleri toprak kazma makinesiyle çalışan bir köylüyü tanıyorum. Eh, ne çıkarırsa, hepsini çocuğu için doktorlara veriyordu. Ancak bir zaman gelip kafası karıştı. Pazar günü Allah'a adanmış bir gün olduğu için ona saygı göstermediğini anladı, o günlerde işlemeğe son verdi ve o günden sonra da çocuğu tamamen iyileşti. Sen de dikkat et, ne çıkarırsan sonunda doktorlara vermeyesin.

Bu sayı rasgele değildir

1987 yılında 666 sayısı için çok söz edildi. Bazıları, bu sayının hiçbir zararı yok dediler. Fakat bazıları da, bu sayının değişmesi ve başka bir sayının konulmasında ısrar ediyorlardı. Bu karışıklıkta, Rahibe sorduk:

- Rahibim, bu kadar gürültü koptuğu halde, bu kadar tepkiye rağmen, Kitabı Mukaddeste de yazılı olduğu halde, neden bu belirleyici ve somut sayıyı koyuyor ve değiştirmek istemiyorlar?

O vakit, bilge kişiliğiyle, bize açıklama yaptı ve biz de onu şaşkınlık ve hayranlıkla dinledik:

- ... Ahdi Atik zamanındaki Yahudiler, çeşitli savaşlarla birçok halkları kendi egemenlikleri altına aldıkları için, vergiye bağlanmanın bir işareti olarak, bütün halklara millî bir vergi koymak istediler. Ahdi Atik'te yazıyor: Her sene Süleyman'ın bütçesine giren para, 666 tane altın talanta (eski Yunan para birimi) idi. (Paralipomenon B', bölüm Θ' satır 13). Ve de, (Vasilion Γ', bölüm I', satır 14). Görüyoruz ki, bu sayı rasgele bir sayı değildir. Bu sayı Yahudilerin millî çıkarlarına hizmet eder. Yahudiler İsa Mesih'e inanmadılar ve onun kehanetlerini yerine getirilmemiş olarak görürler. Bütün dünyayı hakimiyetleri altına alacaklarına inananlar olarak, Mesih'i bir İsa düşmanı yapmakla hata edecekler. İşte böyle, bu somut sayıyı, vergiye bağlanma sayısı olarak yine koyuyorlar. Bu eski millî vergi sayısı olan 666'yı o zaman da, hakimiyetleri altında bulunanlara koymuşlardı. Onlar için bu sayı kutsal bir sayıdır. Bu sayı eski şanlı vatanlarıyla bağlantılıdır. O zamanın en başta gelen Yahudi milleti, Allah'ın seçkin halkıydı. O sayıyı değiştirmek istememenin sebebi de budur.

“Çentik-Oyuk” olacak...

Rahip dedi:

- Aziz İoannis Theologos, ilâhî ilhamlı Vahiyler Kitabında, ne, nasıl ve ne zaman olayların olacağını incelikleriyle bize önceden söylüyor. Daha da, o günün insanlarına uygulanacak olan ekonomik sistemini bize ifşa ediyor. Ki o sistem, “çentik-oyuk” a dayanacaktır. Aziz, büyük bir netlikle kelimenin tam anlamıyla konuşuyor: “Oyuk” sözcüğü “oymak” fiilinden geliyor. Bu da doğru çizgiler yapıyorum demektir. Hem de çift anlamı var. Çünkü, oyuyorum demek, düz ve derin bir çizgi, yani yüzeysel bir şey olmayanı çekiyorum demek. Şimdi de görüyoruz ki, dünya ticareti, dünya ekonomisiyle işbirliği yaparak, “oyuk” u ileri sürüyor ve ortaya atıyorlar. Önce bütün ürün ve mallara, sonra da yavaş yavaş, insanların sağ eline veya alınına onu mecbur edecekler. Hele hele, bir de dünyanın tepki olmadığı birçok yerlerinde, lazer ışınlarıyla insanların alınlarına veya ellerine, çıkmaz oyuklar yapmışlardır. Bununla da, Vahiyler Kitabında yazılanlara göre, kontrol olabilecektir. Vahiy Kitabı yazıyor: (Hiç kimse satın alamaz veya satamaz, ancak kimde oyuk işaret varsa). Vahiy Kitabı, bölüm ΙΓ´, satır 17.

Aziz Arsenios’un mucizeleri için olan sevinci tarif edilemezdi!

Rahip, Kapadokya’lı Aziz Arsenios’u çok sever, saygı duyar ve ona itibar ederdi. Bu sevgi ve saygısını, bütün insanlara yaymak, onun özlemiydi. Bunun için de, yaşarken yaptığı mucizeleri ve hayatını yazmaya karar verdi. Kitabı yazma esnasında, Rahip, bölgeden bölgeye gitmekle, Ffarasa’lı ihtiyarların Aziz Arsenios yani Hacıefendi hakkında bildiklerini öğrenmeye çalışmakla çok sıkıntı çekmişti.

Agiyi Theodori bayramı gününde, onun hayatını yazan kitabı, 21-2-1971 yılında bitirdi. Güneşin batmasına iki saat kala, ki o saatte Azizin hayatını okuyor ve herhangi bir düzeltme gerekip gerekmediğini kontrol ederken, o anda, Aziz Arsenios onu ziyaret edip, kendi ifadesine göre de, onu okşadı, aynen, bir öğretmenin, dersini iyi bilen bir öğrencisini okşaması gibi. Rahip, devam eden saatlerde, bu ilâhî ziyaretten dolayı ne hissettiğini sözlerle anlatmak mümkün değildir. Aziz Arsenios’un hayatını yazma arzusu yerine gelmiş, ve de bu şahane yolla da onaylanmıştı! Bunun sonucu da, susamış olan insanlar, - kitabıyla derhal Aziz Arsenios’u tanıyorlar ve buna da inanıyorlardı -, zor durumlarında ve problemleri oldukları zaman, onu yardıma çağırırlar ve o da sırasıyla, onu inançla çağırana yardıma koşuyor. Aziz Arsenios’un yaptığı mucizeler çoktur ve Rahip Paisios onun hayatının kitabını yazmakla hissettiği sevinç, sözlerle ifade edilemez. Rahip bu tatminini yazılı olarak da bir hemşehrisine bildiriyordu.

Çok ağır hasta olup komadaydı

Athoniyada'dan, aşırı çok çocuklu bir aileden gelen küçük öğrenci çocuğun annesi, çok uzun zamandan beri ağır hasta olup komada bulunuyordu. Sağlığına kavuşması için doktorlar, herhangi bir yardımda bulunamıyorlardı. O küçük öğrenci çok iyi biliyordu ki, bu zor duruma Rahip vasıtasıyla bir çözüm bulunabilirdi. Hüccesine doğru indi ve ona acısını söyledi. O onu sakinleştirdi, ona üzülmemesini söyledi ve onu, alışılmış olduğu gibi, "her şeyin iyi gideceğine" temin etti.

Rahibin teminatı ve duasıyla anne derhal iyileşti ve çocuklar da annelerinin iyileştiğini duyduklarında (o zaman üç kardeş Athoniyada'da tahsil görüyorlardı), sevinçlerinden uçuyor ve Allah'a şükrediyorlardı. Sevgili anneleri, Rahibin duasıyla sağlığa kavuşmuştu.

Bir gün Rahibe, bir tanıdığımızın kardeşinin, tedavisi mümkün olmayan bir hastalıktan hasta olduğunu ve doktorların da ümitlerini kesmiş olduklarını, sadece kısa bir zaman hayat tanıdıklarını, bildirmek için yanına gittim.

Rahibe dedim:

- Rahibim, doktorların yaşama umutlarını kestikleri andan itibaren onun yakınları öleceği için üzülüyor ve ne yapacaklarını bilemiyorlar. Allah'a dua etsinler mi?

- Rahip de:

- Evvelâ onların üzülmemeleri gerektiğini onlara söyle, çünkü ölüm yoktur. Sadece bir gidiş var, bir hayattan başka hayata geçiş vardır.

Görüyorsun ki Havari Pavlos da diyor ki: "Umutları olmayanların üzülmemeleri gerekir".